

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดี และสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซู คือ เปโตร และยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระเยซู เป็นสาวกนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรัก และเป็น ผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค.ศ. 90

ท่าน ได้เขียน หนังสือ ใน พระ คัมภีร์ใหม่ไว้ห้า เล่ม คือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์

ยากอบ พี่ชาย ของ ยอห์น ได้ถูกกษัตริย์ เฮโรด ฆ่า ตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแผ่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเนียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปีทามอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันท์เริ่มครองราชในปีค.ศ. 98

เรา เชื่อว่า ถ้อยคำ ที่เขียน ใน ข่าว ประเสริฐ ของ ยอห์น ตลอดทั้ง เล่มนั้น ได้รับการดูแลจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูด

ยาวๆ ชนิด คำต่อ คำจากพระเยซูและคนอื่นๆพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับ การ กล่าว ถึง มาก และ ชัดเจน ที่สุด ในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมฟังในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

¹ ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ² ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

³ พระองค์ทรงสร้าง สิ่ง ทั้ง ปวง ขึ้น มา และ ใน บรรดา สิ่ง ที่ เป็น มา นั้น ไม่มีสัก สิ่ง เดียว ที่ได้เป็น มา นอก เหนือ พระองค์ ⁴ ในพระองค์มี ชีวิต และชีวิตนั้นเป็น ความสว่าง ของมนุษย์ทั้งปวง ⁵ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁶ มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น ⁷ ท่านผู้นี้มา เพื่อ เป็น พยาน เพื่อ เป็น พยาน ถึง ความ สว่าง นั้น เพื่อ คน ทั้ง ปวง จะ ได้ มี ความ เชื่อ เพราะ ท่าน ⁸ ท่าน ไม่ใช่ ความ สว่าง นั้น แต่ ทรง ใช้ มา เพื่อ เป็น พยาน ถึง ความ สว่าง นั้น ⁹ เป็น ความ สว่าง แท้ นั้น ซึ่ง ส่อง สว่าง แก่ ทุก คน ที่ เข้า มา ใน โลก ¹⁰ พระองค์ ทรง อยู่ ใน โลก และ พระองค์ ได้ ทรง สร้าง โลก และ โลก หา ได้ รู้ จัก พระองค์ ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

¹¹ พระองค์ ได้ เสด็จ มา ยัง พวก ของ พระองค์ และ พวก ของ พระองค์ นั้น หา ได้ ต้อนรับ พระองค์ ไม่ ¹² แต่ ส่วน บรรดา ผู้ ที่ ต้อนรับ พระองค์ พระองค์ ทรง ประทาน อำนาจ ให้ เป็น บุตร ของ พระเจ้า คือ คน ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ ใน พระนาม ของ พระองค์ ¹³ ซึ่งมี ได้ เกิด จาก เลือด หรือ ความ ประสงค์ ของ เนื้อ หนึ่ง หรือ ความ ประสงค์ ของ มนุษย์ แต่ เกิด จาก พระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

¹⁴ พระวา ทะ ได้ ทรง สภาพ ของ เนื้อ หนึ่ง และ ทรง อยู่ ท่า มก ลาง เรา (และ เรา ทั้ง หลาย ได้ เห็น สง่า ราศี ของ พระองค์ คือ สง่า ราศี อัน สม กับ พระบุตร องค์ เดียว ที่ บัง เกิด จาก พระ บิดา) บริบูรณ์ ด้วย พระคุณ และความ จริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

¹⁵ ยอห์น ได้ เป็น พยาน ถึง พระองค์ และ ร้อง ประกาศ ว่า “นี่แหละ คือ พระองค์ ผู้ ที่ ข้าพเจ้า ได้ กล่าว ถึง ว่า พระองค์ ผู้ เสด็จ มา ภาย หลัง ข้าพเจ้า ทรง เป็น ใหญ่ กว่า ข้าพเจ้า เพราะ ว่า พระองค์ ทรง ดำรง อยู่ ก่อน ข้าพเจ้า”

16 และเราทั้งหลายได้รับจาก ความบริบูรณ์ของ พระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ 17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทาง โมเสส ส่วนพระคุณ และความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของ พระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดง พระเจ้า แล้ว 19 นี่แหละ เป็นคำพยานของ ยอห์น เมื่อพวกยิว ส่ง พวกปุโรหิต และ พวกเลวีจากกรุง เยรูซาเล็ม ไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” 20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้า ไม่ใช่พระ คริสต์” 21 เขาทั้งหลาย จึง ถาม ท่านว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่าน เป็น ใครเล่า ท่าน เป็น เอลิยาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้า ไม่ใช่ เอลิยาห์” “ท่าน เป็น ศาสดา พยากรณ์ผู้ นั้น หรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” 22 คนเหล่านั้น จึง ถาม ท่าน ว่า “ท่าน เป็น ใคร เพื่อ เรา จะ ได้ ตอบ ผู้ที่ ใช้เรา มา ท่าน กล่าว ว่า ท่าน เป็น ใคร” 23 ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของ ผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้ เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” 24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้น เป็นของพวกฟาริสี 25 เขา เหล่านั้นก็ได้ถาม ท่านว่า “ถ้า ท่าน ไม่ใช่พระ คริสต์ หรือ เอลิยาห์ หรือ ศาสดาพยากรณ์ผู้ นั้น แล้ว ทำไมท่าน จึง ทำ พิธี บัพติศมา” 26 ยอห์น ได้ ตอบ เขา เหล่า นั้น ว่า “ข้าพเจ้า ให้ บัพติศมา ด้วย น้ำ แต่มีพระองค์หนึ่ง ซึ่ง ประทับอยู่ ใน หมู่ พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมา ภายหลัง ข้าพเจ้า ทรง เป็นใหญ่ กว่า ข้าพเจ้า แม้สายรัด ฉลอง พระบาทของ พระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะ แก้” 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้าง โนน อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ว 5:6)

29 วันรุ่งขึ้น ยอห์น เห็น พระเยซู กำลัง เสด็จ มา ทาง ท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับ ความผิดบาปของโลกไปเสีย” 30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้า ได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ 31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรง เป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมา ด้วย น้ำ” 32 และ ยอห์น ก็ กล่าว เป็น พยาน ว่า “ข้าพเจ้า เห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรง สถิต บน พระองค์” 33 ข้าพเจ้า เอง ไม่รู้จัก พระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรง ใช้ให้ข้าพเจ้า ให้ บัพติศมา ด้วย น้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณ เสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมา ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ 34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้ เป็น พยาน ว่า พระองค์นี้แหละ เป็น พระบุตร ของ พระเจ้า”

พระราชกิจของพระเยซู อันตรูว์ซั๊กชวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีก วัน หนึ่ง ยอห์น กำลัง ยืน อยู่ กับ สาวก ของ ท่านสองคน 36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรง ดำเนิน และ กล่าว ว่า “จงดูพระ เมษ โปดก ของ พระเจ้า” 37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาก็ติดตามพระ เยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลือยวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขา ตามพระองค์มา จึง ตรัสถาม เขาว่า “ท่านหาอะไร” และ เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่าน

อยู่ที่ไหน” ³⁹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **“มาดูแลิด”** เขาก็ไป และเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว ⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร ⁴¹ แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า **“เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว”** ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ ⁴² อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้ว จึงตรัสว่า **“ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส”** ซึ่งแปลว่าศิลา ⁴³ วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า **“จงตามเรามา”** ⁴⁴ ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร ⁴⁵ ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า **“เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชวนาซาเรีบุตรชายโยเซฟ”** ⁴⁶ นาธานาเอลถามเขาว่า **“สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเรีได้หรือ”** ฟีลิปตอบเขาว่า **“มาดูแลิด”** ⁴⁷ พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า **“ดูแลิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย”** ⁴⁸ นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า **“พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร”** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ นั้น เราเห็นท่าน”** ⁴⁹ นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า **“รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”** ⁵⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น**

ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”
 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 วัน ที่สาม มีงาน สมรส ที่หมู่บ้าน คานา แคว้น กาลิลี และ มารดา ของ พระ เยชูก็อยู่ที่ นั้น 2 พระ เยชูและ สาวก ของ พระองค์ได้รับ เชิญ ไป ในงาน นั้น 3 เมื่อ น้ำ อยู่น้ หมด แล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำอยู่น” 4 พระเยซูตรัส กับ นางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้า เกี่ยว ช้องอะไรกับท่าน เล่า เวลา ของ ข้าพเจ้า ยัง ไม่มา ถึง ” 5 มารดา ของ พระองค์ จึง บอก พวก คนใช้ว่า “ท่าน จะ สั่ง พวก เจ้า ให้ ทำ สิ่ง ไດ ก็จง กระทำ ตาม เกิด” 6 มีโอ่ง หิน ตั้ง อยู่ ที่นั้น หก ใบ ตาม ธรรมเนียม การ ชำระ ของ พวก ยิว จุน้ำ ใบ ละ สี่ ห้า ถึง 7 พระ เยชูตรัสสั่ง เขา ว่า “จง ตัก น้ำ ใส่โอ่ง ให้ เต็ม เกิด” และ เขาก็ ตัก น้ำ ใส่โอ่ง เต็ม เสมอ ปาก 8 แล้ว พระ องค์ ตรัสสั่ง เขา ว่า “จง ตัก เอา ไป ให้ เจ้า ภาพ เกิด” เขาก็ เอา ไป ให้ 9 เมื่อ เจ้า ภาพ ชิมน้ำ ที่ กลาย เป็น น้ำ อยู่น้ หมด แล้ว และ ไม่รู้ว่า มา จาก ไหน (แต่คนใช้ที่ตัก น้ำ นั้นรู้) เจ้า ภาพ จึง เรียก เจ้า บ่าว มา 10 และ พุดกับ เขา ว่า “ใครๆ เขาก็ เอา น้ำ อยู่น้ อด่าง ดี มา ให้ ก่อน และ เมื่อ ได้ ต้ม กัน มาก แล้ว จึง เอา ที่ ไม่สู้ ดี มา แต่ท่าน เก็บน้ำ อยู่น้ อด่าง ดี ไว้จนถึงบัด นี้” 11 การ อัศจรรย์ ครั้ง แรก นี้พระ เยชูได้ทรง กระทำ ที่ บ้าน คานา แคว้น กาลิลี และ ได้ ทรง สำแดง สง่า ราศี ของ พระองค์ และ สาวก ของ พระองค์ก็ได้ เชื่อ ใน พระองค์ 12 ภาย หลัง

เหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลง ไปยัง เมือง คา เปอรนาอุม พร้อมทั้ง มารดา และน้องชาย และสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

¹³ เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ ¹⁵ เมื่อพระองค์ทรงเอา เชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรง เท เงิน ของ คน รับ แลก เงิน และ ครว่ำ โต้ะ ¹⁶ และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย” ¹⁷ พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์’ ¹⁸ พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้” ¹⁹ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” ²⁰ พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ” ²¹ แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ ²² เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคำมกัรและพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น ²³ เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ²⁴ แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุก

คน ²⁵ และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

¹ มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว ² ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” ³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” ⁴ นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ” ⁵ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ⁶ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนึ่งก็เป็นเนื้อหนึ่ง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ ⁸ ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ⁹ นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้” ¹⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ ¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่

12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร 13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรง สถิต ใน สวรรค์นั้น 14 โมเสส ได้ ยก ขึ้น ใน ถิ่น ทูรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น 15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลก ให้รอด โดย พระ บุตร นั้น 18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระ บุตร องค์ เดียว ที่ บังเกิด จาก พระเจ้า 19 หลัก ของ การ พิพากษา มีอย่าง นี้ คือ ความ สว่าง ได้ เข้า มา ใน โลก แล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว 20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่า การกระทำ ของ ตน จะ ถูก ตำหนิ 21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า”

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระ เยซู ก็ เสด็จ เข้า ไป ใน แคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้ บัพ ตีศ มา 23 ยอห์นก็ให้บัพ ตีศ มา อยู่ที่อายโนน ใกล้หมู่บ้าน สาลิม เหมือน กัน เพราะที่นั่นมี น้ำ มาก

และ ผู้คน ก็ พา กัน มา รับ บัพ ติศ มา ²⁴ เพ ราะ ยอห์น ยัง ไม่ติด คุก ²⁵ เกิ ดการ โต้ ถียง กัน ขึ้น ระหว่าง สาวก ของ ยอห์นกับ พวกยิว เรื่อง การชำระ ²⁶ สาวกของ ยอห์น จึง ไป หา ยอห์นและพูดว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟาคนาแม่น้ำ จอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่าน ผู้ นั้น ให้ บัพ ติศ มา และ คน ทั้ง ปวง ก็ พา กัน ไป หา ท่าน” ²⁷ ยอห์น ตอบว่า “มนุษย์จะรับ สิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรง ประทาน จาก สวรรค์ให้เขา ²⁸ ท่าน ทั้ง หลาย เอง ก็ได้เป็น พยาน ของ ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า ได้พูด ว่า ข้าพเจ้า มิใช่พระ คริสต์ แต่ข้าพเจ้า ได้ รับ พระ บัญชา ให้ นำ เสด็จ พระองค์ ²⁹ ท่าน ที่มีเจ้าสาว นั้น แหละ คือ เจ้าบ่าว แต่สหายของ เจ้า บ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินเสียง ของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยม แล้ว ³⁰ พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อย ลง”

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

³¹ พระองค์ผู้เสด็จ มา จาก เบื้อง บน ทรง เป็นใหญ่เหนือ ทุก สิ่ง ผู้ที่มาจาก โลก ก็ เป็น ฝ่าย โลก และ พูด ตาม อย่าง โลก พระองค์ผู้เสด็จ มา จาก สวรรค์ ทรง เป็นใหญ่เหนือ ทุก สิ่ง ³² พระองค์ทรง เป็นพยาน ถึง สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น และ ได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใด รับคำ พยาน ของ พระองค์ ³³ ผู้ที่รับคำ พยาน ของ พระองค์ก็ประทับ ตรา ลง ว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง ³⁴ เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรง ใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวอนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้า มิได้ทรง ประทาน พระ วิญญาณ อย่าง จำกั ด แต่พระองค์ ³⁵ พระ บิดา ทรง รัก พระ บุตร และ ทรง มอบ ทุก สิ่ง ไว้ ใน

พระหัตถ์ ของพระองค์ ³⁶ ผู้ที่เชื่อ ใน พระบุตร ก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศนามากกว่า ยอห์น ² (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) ³ พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก ⁴ พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย ⁵ พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

⁶ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง ⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า **“ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”** ⁸ (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) ⁹ หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า **“ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”** ¹⁰ พระเยซูตรัสตอบนางว่า **“ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จัก ผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า”** ¹¹ นางทูลพระองค์ว่า **“ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนี้**

นมาจากไหน ¹² ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้ รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำพุภายใน

¹³ พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ¹⁴ แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้น จะบังเกิด เป็น บ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ¹⁵ นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้อง มา ดัก ที่นี่” ¹⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไป เรียก สามิ ของ เจ้า มา นี้เถิด” ¹⁷ นางทูลตอบว่า “ดิฉัน ไม่มีสามิค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้า พุด ถูกแล้วว่า ‘ดิฉัน ไม่มีสามิ’ ¹⁸ เพราะเจ้า ได้มีสามิห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามิของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพุดจริง” ¹⁹ นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉัน เห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์” ²⁰ บรรพบุรุษของพวกเขา นมัสการ ที่ภูเขา นี้ แต่พวกท่านว่า สถานที่ที่ควร นมัสการ นั้น คือ กรุง เยรูซาเล็ม” ²¹ พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหว นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขา นี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม ²² ซึ่งพวกเจ้า นมัสการ นั้น เจ้า ไม่รู้จัก ซึ่ง พวกเรา นมัสการ เรา รู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว ²³ แต่เวลานั้น ใกล้เข้ามา แล้ว และบัดนี้ก็ถึง แล้ว คือ เมื่อ ผู้ที่นมัสการ อย่าง ถูก ต้อง จะนมัสการ พระบิดาด้วยจิต วิญญาณ และความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหา คนเช่นนั้น นมัสการพระองค์ ²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และ

ผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้อง นมัสการ ด้วยจิต วิญญาณ และ ความจริง” ²⁵ นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” ²⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น” ²⁷ ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง” ²⁸ หญิงนั้นจึงทิ้ง หม้อ น้ำ ไว้ และ เข้าไป ใน เมือง และ บอก คน ทั้ง ปวง ว่า ²⁹ “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เสด็จถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ” ³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมือง ไปหาพระองค์ ³¹ ในระหว่างนั้น พวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด” ³² แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรา มีอาหาร รับประทาน ที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” ³³ พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ” ³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหารของเรา คือ การกระทำ ตาม พละทัย ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ ³⁵ ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว มิใช่หรือ ดูเถิด เรอบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้น ดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว ³⁶ คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนหว่าน และคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน ³⁷ เพราะในเรื่องนี้ คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ ³⁸ เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา” ³⁹ ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของ

หญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

⁴⁰ ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน ⁴¹ และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ ⁴² เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นั้นไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์” ⁴³ ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น ไปยัง แคว้น กาลิลี ⁴⁴ เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน” ⁴⁵ ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึง แคว้น กาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

⁴⁶ ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก ⁴⁷ เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว ⁴⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **“ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”** ⁴⁹ ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า **“พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”** ⁵⁰ พระเยซูตรัสกับท่า

นว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อ พระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป ⁵¹ ขณะที่ท่าน กลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” ⁵² ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตร ค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อ วานนี้เวลาบ่ายโมง” ⁵³ บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลา que พระ เยชูได้ตรัสกับ ตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และ ท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้ง ครัวเรือนของท่านด้วย ⁵⁴ นี่เป็นการ อัศจรรย์ที่สอง ซึ่ง พระ เยชู ทรง กระทำ เมื่อ พระองค์ เสด็จ จาก แคว้นยูเดีย ไปยัง แคว้นกาลิลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

¹ หลังจากนั้น ก็ ถึง เทศกาล เลี้ยง ของ พวกยิว และ พระ เยชูก็เสด็จขึ้น ไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม ² ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริม ประตูแคะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธ ซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วย เป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนพอมแห้ง กำลัง คอยน้ำกระเพื่อม ⁴ ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาทวนน้ำ ในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไป ในน้ำก่อน ก็ จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น ⁵ ที่นั่นมีชายคน หนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว ⁶ เมื่อพระเยชูทอดพระเนตร คนนั้นนอนอยู่ และทรงทราบ ว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนาน แล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ” ⁷ คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลัง กระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และ

เมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงมาก่อนแล้ว”⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”**⁹ ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต¹⁰ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า **“วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ”**¹¹ คนนั้นก็ตอบเขาเหล่านั้นว่า **“ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ ”**¹² เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า **“คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด”**¹³ คนที่ได้รับ การรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่า เป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก¹⁴ ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า **“ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”**¹⁵ ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู¹⁶ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต¹⁷ แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“พระบิดาของเรายังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย”**¹⁸ เหตุฉะนั้น พวกยิว ยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วง กฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอ กับพระเจ้า¹⁹ ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำให้สิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย”**²⁰ เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระ

บุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ ²¹ เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้า พระบุตร ปรารถนา จะ กระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็ จะ กระทำ เหมือนกันฉันนั้น ²² เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร ²³ เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา ²⁴ เราบอก ความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้า ผู้ใด ฟัง คำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และ ไม่ถูก พิพากษา แต่ได้ผ่าน พัน ความ ตาย ไปสู่ชีวิตแล้ว ²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่ กำหนด นั้น ใกล้ จะ ถึง แล้ว และบัดนี้ก็ถึง แล้ว คือ เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดา ผู้ที่ได้ยิน จะ มีชีวิต ²⁶ เพราะว่า พระบิดาทรงมีชีวิต ใน พระองค์ เอง ฉันใด พระองค์ก็ได้ทรง ประทาน ให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น ²⁷ และได้ทรง ประทาน ให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

²⁸ อย่า ประหลาด ใจ ใน ข้อ นี้เลย เพราะ ใกล้ จะ ถึง เวลา ที่ บรรดา ผู้ที่ อยู่ใน อุโมงค์ ผัง ศพ จะ ได้ยิน พระสุรเสียง ของ พระองค์ ²⁹ และ จะ ได้ออก มา คน ทั้ง

หลาย ที่ได้ประพาศิตักิ์พื้น ขึ้น สู่ชีวิต และ คน ทั้ง หลาย
ที่ได้ประพาศิตักิ์จะพื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดา พยาน ของ พระ เยชู ว่า ทรง เป็น พระ บุตร ของ
พระเจ้า

³⁰ เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เรา
ก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม
เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระ
ประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ³¹ ถ้าเราเป็นพยาน
ถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง ³² มีอีกผู้หนึ่ง
ที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็น
พยานถึงเรานั้น เป็นความจริง ³³ ท่านทั้งหลายได้ใช้คน
ไปหาจอห์น และจอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง ³⁴ เรา
มิได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อ
ให้ท่านทั้งหลายรอด ³⁵ จอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และ
ท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความ
สว่างของจอห์นนั้น ³⁶ แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่า
คำพยานของจอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้
เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึง
เราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา ³⁷ และพระบิดาผู้ทรงใช้เรา
มา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคย
ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่าง
ของพระองค์ ³⁸ และท่านทั้งหลายไม่มีพระดรัสของ
พระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อใน
พระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น ³⁹ จงคั่นดูในพระคัมภีร์
เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระ
คัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา ⁴⁰ แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหา
เราเพื่อจะได้ชีวิต ⁴¹ เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ ⁴² แต่เรา

รู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน ⁴³ เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น ⁴⁴ ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร ⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ ⁴⁶ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา ⁴⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส ² คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะ เขา เหล่านั้น ได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย ³ พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น ⁴ ขณะนั้นใกล้จะถึงปีสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว ⁵ เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตร และเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ⁶ พระองค์ตรัสอย่างนั้น เพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด ⁷ ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” ⁸ สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า ⁹ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่า

นั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”¹⁰ พระเยซูตรัสว่า **“ให้คน
ทั้งปวงนั่งลงเถิด”** ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง
นับ แต่ผู้ชายได้ ประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็ทรง
หยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่
พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่
และให้ ปลา ด้วย ตามที่เขา प्रารารถนา¹² เมื่อเขาทั้งหลาย
กินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **“จง
เก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”**¹³ เขา
จึงเก็บเศษขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้ง
หลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม¹⁴ เมื่อ
คนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ
เขาก็พูดกันว่า **“แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์
ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก”**

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

¹⁵ เมื่อ พระเยซู ทรง ทราบ ว่า เขา ทั้ง หลาย จะ มา จับ
พระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาก
แต่ลำพัง¹⁶ พอ ค่ำ ลง เหล่า สาวก ของ พระองค์ก็ได้ลง ไป
ที่ทะเล¹⁷ แล้วลง เรือ ข้าม ฟาก ไป ยัง เมือง คา เปอรนาอุม
มิดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา¹⁸ ทะเลก็กำเริบ
ขึ้นเพราะลมพัดกล้า¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้
ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมา
บนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสแก่
เขาว่า **“นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย”**²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระ
องค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขา
จะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

22 วัน รุ่ง ขึ้น เมื่อ คน ที่อยู่ฝั่ง ข้าง โนน เห็นว่า ไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้น แต่ลำ ที่เหล่า สาวก ของ พระองค์ ลง ไป เพียง ลำ เดียว และ เห็นว่า พระ เยชูมิได้เสด็จ ลง เรือ ลำ นั้น ไป กับ เหล่า สาวก แต่เหล่า สาวก ของ พระองค์ ไป ตาม ลำ พัง เท่านั้น 23 (แต่มีเรือ ลำ อื่น มา จาก ทิเบเรียส ใกล้สถาน ที่ที่ เขา ได้ กิน ขนมปัง หลังจาก ที่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง ขอบพระคุณ แล้ว) 24 เหตุฉะนั้น เมื่อ ประชาชน เห็นว่า พระ เยชูและ เหล่า สาวก ไม่ได้อยู่ที่ นั้น เขา จึง ลง เรือ ไป และ ตาม หา พระ เยชู ที่ เมือง คาเปอรนาอุม 25 ครั้น เขา ได้ พบพระ องค์ที่ฝั่ง ทะเล ข้าง โนน แล้ว เขา ทั้ง หลาย ทูล พระองค์ ว่า “รับ บี ท่าน มา ที่นี่เมื่อไร” 26 พระ เยชูตรัส ตอบ เขา ว่า “เราบอก ความจริง แก่ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ท่าน ทั้ง หลาย ตาม หา เรา มิใช่เพราะ ได้ เห็น การ อัศจรรย์ นั้น แต่เพราะ ได้ กิน ขนมปัง อิ่ม 27 อย่า ขวนขวาย หา อาหาร ที่ ย่อม เสื่อม สุก ไปได้ แต่จง หา อาหาร ที่ ดำรง อยู่ ถึง ชีวิตนิรัน ดร์ซึ่ง บุตรมนุษย์ จะ ให้ แก่ท่าน เพราะ พระเจ้า คือ พระบิดา ได้ ทรง ประทับ ตรามอบ อำนาจ แก่ พระบุตร แล้ว” 28 แล้ว เขา ทั้ง หลาย ก็ ทูล พระองค์ ว่า “ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ ต้อง ทำ ประการ ไດ จึง จะ ทำ งาน ของ พระเจ้า ได้” 29 พระ เยชูตรัส ตอบ เขา ว่า “งาน ของ พระเจ้านั้น คือ การ ที่ท่าน เชื่อ ในท่าน ที่ พระองค์ ทรง ใช้มานั้น” 30 เขา ทั้ง หลาย จึง ทูล พระองค์ ว่า “ถ้า เช่น นั้น ท่าน จะ กระทำ หมาย สำคัญ อะไร เพื่อ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ เห็น และ เชื่อ ในท่าน ท่าน จะ กระทำ การ อะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษ ของ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ได้ กิน มา นาน ใน ถิ่น ทูรกัน ดารนั้น ตาม ที่ มี คำ เขียน ไว้ ว่า ‘ท่าน ได้ ให้ เขา กิน อาหาร จาก สวรรค์’” 32 พระ เยชู จึง ตรัส กับ เขา ว่า “เราบอก ความจริง แก่ท่าน ทั้ง หลาย ว่า มิใช่ โมเสส ที่ ให้ อาหาร จาก สวรรค์ นั้น

แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย ³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้า นั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก ” ³⁴ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหาร นั้น แก่ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย เสมอ ไปเถิด” ³⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย ³⁶ แต่เราได้บอกท่าน ทั้ง หลายแล้วว่า ท่าน ได้เห็น เรา แล้ว แต่ก็ยังไม่เชื่อ ³⁷ สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย ³⁸ เพราะว่าเราได้ลงมาจาก สวรรค์ มิใช่เพื่อ กระทำ ตาม ความ ประสงค์ ของ เราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา มา ³⁹ และพระประสงค์ ของ พระบิดา ผู้ทรง ใช้ เรา มา นั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดา ผู้ที่พระองค์ได้ทรง มอบ ไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด ⁴⁰ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามา นั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันที่สุดท้าย” ⁴¹ พวกเขา จึงบ่นพึมพำ กัน เรื่อง พระองค์ เพราะ พระ องค์ ตรัสว่า “เรา เป็น อาหาร ซึ่ง ลง มา จาก สวรรค์” ⁴² เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็น เยซู ลูกชายของ โยเซฟ มิใช่หรือ พ่อแม่ของเขา เราก็รู้จัก เหตุใด คนนี้ จึงพูดว่า ‘เรา ได้ ลง มา จาก สวรรค์’ ” ⁴³ พระเยซูจึง ตรัส ตอบ เขา เหล่า นั้น ว่า “อย่า บ่น กัน เลย ⁴⁴ ไม่มีผู้ใด มา ถึง เรา ได้ นอกจาก พระบิดา ผู้ทรง ใช้ เรา มา จะทรง ชัก นำ ให้ เขา มา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันที่สุดท้าย ⁴⁵ มีคำเขียนไว้ใน คัมภีร์ ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ทุกคน จะ เรียน รู้ จาก พระเจ้า’ เหตุฉะนั้น ทุก คน ที่ ได้ ยิน ได้ ฟัง

และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และสิ้นชีวิต 50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา” 52 แล้วพวกเขาก็ทู่เถียงกันว่า “ผู้ใดจะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร” 53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรา มา และเรามีชีวิต เพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี้แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์” 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกเขาไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

⁶⁰ ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้” ⁶¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ ⁶² ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร ⁶³ จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต ⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่า ผู้ใดไม่เชื่อ และเป็น ผู้ใด ที่จะทรยศพระองค์ ⁶⁵ และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น’” ⁶⁶ ตั้งแต่นั้น มาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

⁶⁷ พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ” ⁶⁸ ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ ⁶⁹ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์” ⁷⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” ⁷¹ พระองค์ทรงหมายถึงยูดา สอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพ็งที่กรุงเยรูซาเล็ม

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ ² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพ็งของพวกยิวแล้ว ³ พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จง ออกจากที่นี่ไป ยัง แคว้น ยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ ⁴ เพราะว่า ไม่มีผู้ใด ทำ สิ่ง ไต ลับๆ เมื่อ ผู้ นั้น เอง อยาก ให้ ตัว ปรากฏ ถ้า ท่าน กระทำ การ เหล่า นี้ ก็ จง สำ แดง ตัว ให้ ปรากฏ แก่ โลก เถิด” ⁵ แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์ ⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ ⁷ โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่า การงานของโลกนั้นชั่ว ⁸ พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังคงประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

¹⁰ แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้น และถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน” ¹² และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก” ¹³ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหาร และทรงสั่งสอน 15 พวกยิวคิดประหลาดใจ และพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” 16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่า คำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย 19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม” 20 คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน” 21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราทำได้ทำสิ่งหนึ่ง และท่านทั้งหลายประหลาดใจ 22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโต ท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด 23 ถ้าในวันสะบาโต คนยังเข้าสู่หนัดเพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ 24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด” 25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีผีหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้า

หาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนาง
รู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ ²⁷ แต่เรารู้ว่าคนนี้
มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลย
ว่า พระองค์มาจากไหน” ²⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศ
ขณะที่ทรง สั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายรู้จัก
เรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเรา
เอง แต่พระองค์ผู้ทรง ใช้ เรามา นั้น ทรง สัตย์จริง แต่ท่าน
ทั้งหลาย ไม่รู้จัก พระองค์ ²⁹ แต่เรารู้จัก พระองค์ เพราะ
เรามาจากพระองค์ และพระองค์ได้ทรง ใช้ เรามา” ³⁰ เขา
ทั้งหลาย จึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือ
แตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
³¹ และมี หลาย คนใน หมู่ ประชาชน นั้น ได้ เชื่อ ใน พระองค์
และ พูดว่า “เมื่อ พระ คริสต์ เสด็จ มา นั้น พระองค์จะทรง
กระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” ³² เมื่อพวก
ฟาริสีได้ยินประชาชนชุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวก
ฟาริสีกับพวกบรูโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์
³³ พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้ง
หลายอีกหนอหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา ³⁴ ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และ
ที่ซึ่งเราอยู่นั้น ท่านจะ ไป ไม่ได้” ³⁵ พวกยิว จึง พูดกันว่า
“คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่
กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติ และสั่งสอนพวก
ต่างชาติหรือ” ³⁶ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้ง
หลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้น
ท่านจะไปไม่ได้’ ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ใน วัน สุดท้าย ของ เทศกาล ซึ่ง เป็นวัน ใหญ่ นั้น พระเยซูทรง ยืน และ ประกาศว่า “ถ้า ผู้ใด กระหาย ผู้ นั้น จง มา หาเรา และ ดื่ม 38 ผู้ ที่ เชื่อ ในเรา ตาม ที่ พระคัมภีร์ ได้ กล่าว ไว้ แล้ว ว่า ‘แม่ น้ำ ที่ มี น้ำ ประกอบ ด้วย ชีวิต จะ ไหล ออก มา จาก ภายใน ผู้ นั้น ’” 39 (สิ่ง ที่ พระองค์ ตรัส นั้น หมายถึง พระ วิญญาณ ซึ่ง ผู้ ที่ เชื่อ ใน พระองค์ จะ ได้รับ เหตุว่า ยัง ไม่ได้ ประทาน พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ให้ เพราะ พระ เยซู ยัง มิ ได้รับ สง่า ราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อ ประชาชน ได้ ฟัง ดัง นั้น หลาย คน จึง พูด ว่า “แท้จริง ท่าน ผู้ นี้ เป็น ศาสดา พยากรณ์ นั้น” 41 คน อื่น ๆ ก็ พูด ว่า “ท่าน ผู้ นี้ เป็น พระ คริสต์” แต่ บาง คน พูด ว่า “พระ คริสต์ จะ มา จาก กาลิ ลี หรือ 42 พระ คัมภีร์ กล่าว ไว้ มิใช่ หรือ ว่า พระ คริสต์ จะ มา จาก เชื้อ สาย ของ ดาวิด และ มา จาก เมือง เบธ เล เฮม ซึ่ง ดาวิด เคย อยู่ นั้น” 43 เหตุ ฉะนั้น ประชาชน จึง มี ความ เห็น แตก แยก กัน ใน เรื่อง พระองค์ 44 บาง คน ใคร จะ จับ พระองค์ แต่ ไม่มี ผู้ ใด ยืน มือ แต่ ต้อง พระองค์ เลย 45 เจ้าหน้าที่ จึง กลับ ไป หา พวก บั รุ หิต ใหญ่ และ พวก ฟา ริ ลี และ พวก นั้น กล่าว กับ เจ้าหน้าที่ ว่า “ทำไม เจ้า จึง ไม่ จับ เขา มา” 46 เจ้าหน้าที่ ตอบ ว่า “ไม่เคย มี ผู้ ใด พูด เหมือน คน นั้น เลย” 47 พวก ฟา ริ ลี ตอบ เขา ว่า “พวก เจ้า ถูก หลอก ไป ด้วย แล้ว หรือ 48 มี ผู้ ใด ใน พวก ขุนนาง หรือ พวก ฟา ริ ลี เชื่อ ใน ผู้ นั้น หรือ 49 แต่ ประชาชน หมู่นี้ ที่ ไม่ รู้ พระราช บัญญัติ ก็ ต้อง ถูก สบ แชน อยู่ แล้ว” 50 นิ โค เดมัส (ผู้ ที่ ได้ มา หา พระ เยซู ใน เวลา กลาง คืน นั้น และ เป็น คน หนึ่ง ใน พวก เขา) ได้ กล่าว แก่ พวก เขา ว่า 51 “พระ ราช บัญญัติ ของ เรา ตัด ลิน คน ใด โดย ที่ ยัง ไม่ได้ ฟัง เขา ก่อน

และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ”⁵² เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะที่ไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี”⁵³ ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ² ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา³ พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้อยู่ท่ามกลางฝูงชน⁴ เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่⁵ ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย⁷ และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”⁸ แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก⁹ และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดั่งนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิง

ผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาที่พึ่งเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ” ¹¹ นางนั้น ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็มิเอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยน 1:9)

¹² อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ¹³ พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” ¹⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าจะมาจากไหน และจะไปที่ไหน” ¹⁵ ท่านทั้งหลาย ย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด ¹⁶ แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเราได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาพร้อมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ¹⁷ ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’ ¹⁸ เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา” ¹⁹ เหตุฉะนั้น เขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราก็คือ ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” ²⁰ พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ²¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจาก

ไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้”²² พวกเขาจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’ ”²³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”²⁴ เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว”²⁵ เขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น”²⁶ เขาก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก”²⁷ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา²⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น”²⁹ และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงทั้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”³⁰ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์³¹ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง”³² และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย”³³ เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย’ ”³⁴ พระ

เยชูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป ³⁵ ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป ³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ ³⁷ เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน ³⁸ เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน” ³⁹ เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระเยชูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ ⁴⁰ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ ⁴¹ ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “เรามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า” ⁴² พระเยชูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา ⁴³ เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจ ถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ ⁴⁴ ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็น ผู้มุสา และเป็น พ่อ ของ การ มุสา ⁴⁵ แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง ⁴⁶ มีผู้ใดในพวก

ท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราทำได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง
ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา ⁴⁷ ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระ
วณะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้ง
หลายมิได้มาจากพระเจ้า” ⁴⁸ พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า
“ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริง
หรือ” ⁴⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่ที่เราถวาย
พระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา
⁵⁰ เรา มิได้แสวงหา เกียรติ ของ เรา เอง แต่มีผู้หา ให้ และ
พระองค์นั้นจะทรงพิพากษา ⁵¹ เราบอกความจริงแก่ท่าน
ว่า ถ้าผู้ใดรักษา คำของ เรา ผู้ นั้น จะ ไม่ ประสบ ความ ตาย
เลย” ⁵² พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่าน
มีผีสิง อับราฮัม และพวก ศาสดา พยากรณ์ ก็ตาย แล้ว และ
ท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษา คำของ เรา ผู้ นั้น จะ ไม่ ชิม ความ
ตายเลย’ ⁵³ ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตาย
ไป แล้ว หรือ พวก ศาสดา พยากรณ์ นั้น ก็ ตาย ไป แล้ว ด้วย
ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า” ⁵⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า
“ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความ
หมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้น คือ พระบิดา ของ
เรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน ⁵⁵ ท่าน
ไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเรา
ไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จัก
พระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ ⁵⁶ อับราฮัมบิดา
ของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็น
แล้วและมีความยินดี” ⁵⁷ พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุ
ยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ” ⁵⁸ พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับ
ราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น” ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหิน

จะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจาก
พระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

9

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

¹ เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นชาย คนหนึ่ง ตาบอด แต่กำเนิด ² และพวก สาวก ของ
พระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำ
ผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตา
บอด” ³ พระเยซูตรัสตอบว่า “มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดา
ของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏ
ในตัวเขา ⁴ เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรง
ใช้เรา มา เมื่อ ยัง วัน อยู่ เมื่อ ถึง กลาง คืน ไม่มีผู้ใด ทำงาน
ได้ ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็น ความสว่าง ของ
โลก” ⁶ เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงปั้นน้ำลายลง
ที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของ คน
ตาบอดนั้น ⁷ แล้วตรัสสั่งเขาว่า “จงไปล้างออกเสียในสระ
สิโลอัมเถิด” (สิโลอัม แปลว่า ใช้ไป) เขา จึง ไปล้าง แล้วกลับ
เห็นได้ ⁸ เพื่อนบ้าน และคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคน
นั้น เป็น คน ตาบอด มา ก่อน จึง พุดกันว่า “คนนี้มีไข้หรือที่
เคยนั่งขอทาน” ⁹ บางคนก็พุดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า
“เขาค้ายคนนั้น” แต่เขาเองพุดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น”
¹⁰ เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร”
¹¹ เขา ตอบว่า “ชาย คนหนึ่ง ชื่อ เยชู ได้ทำ โคลน ทา ตา
ของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้ว
ล้างออกเสีย’ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้” ¹² เขา
ทั้งหลาย จึง ถาม เขา ว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คน นั้น บอก ว่า
“ข้าพเจ้าไม่ทราบ” ¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไป

หาพวกฟาริสี 14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต 15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “เขา เอา โคลนทาตา ของข้าพเจ้า และข้าพเจ้า ก็ ล้าง ออก แล้วจึงมองเห็น” 16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีได้รักษาวันสะบาโต” คนอื่นว่า “คนบาป จะทำการอัศจรรย์ เช่น นั้น ได้อย่างไร” พวกเขาก็ แยก แยก กัน 17 เขา จึง พูดกับ คน ตาบอด อีกว่า “เจ้าคิดอย่างไร เรื่อง คนนั้น ในเมื่อ เขา ได้ ทำให้ ตา ของ เจ้า หายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์” 18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอด และกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา 19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอด มาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น” 20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เราทราบว่าเป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด 21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้” 22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว” 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่า ชายคนนั้น เป็น คนบาป” 25 เขาตอบว่า “ท่านนั้นเป็น คนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้า เคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้” 26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำ

อย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด” 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยาก ฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ” 28 เขา ทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แก่เป็นศิษย์ของเขา แต่เรา เป็น ศิษย์ ของโมเสส 29 เรา รู้ว่า พระเจ้า ได้ ตรัส กับ โมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน” 30 ชายคนนั้นตอบเขา ว่า “เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณผู้นั้น มา จากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเรา รู้ว่า พระเจ้า มิได้ ฟัง คนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการ พระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง ผู้นั้น 32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใด ทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ 33 ถ้าท่านผู้นั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้” 34 เขาทั้งหลาย ตอบคนนั้นว่า “แก่เกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแก่จะมา สอนเราหรือ” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย 35 พระเยซูทรง ได้ ยินว่า เขา ได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชาย คนนั้นจึง ตรัส กับ เขาว่า **“เจ้า เชื่อ ในพระบุตรของพระเจ้า หรือ”** 36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า **“ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระ บุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”** 37 พระเยซูตรัสกับ เขาว่า **“เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่ตัวเองที่กำลังพูดอยู่ กับเจ้า”** 38 เขาจึงทูลว่า **“พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อในพระองค์”** แล้ว เขาก็ นมัสการ พระองค์ 39 พระเยซูตรัสว่า **“เรา เข้า มาในโลกรเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็น กลับ มอง เห็น และ คน ที่ มอง เห็น กลับ ตาบอด”** 40 เมื่อ พวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าว แก่พระองค์ว่า **“เราตาบอดด้วยหรือ”** 41 พระเยซูตรัสกับเขา ว่า **“ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป**

แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่”

10

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

1 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปใน คอก
แกะทาง ประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร
2 แต่ผู้ที่เข้า ทาง ประตูก็เป็น ผู้เลี้ยง แกะ 3 นาย ประตู จึง
เปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียก
ชื่อ แกะ ของ ท่าน และ นำ ออก ไป 4 เมื่อ ท่าน ดัน แกะ
ของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป
เพราะรู้จักเสียงของท่าน 5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตาม
เลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลก
หน้า” 6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขา
ไม่เข้าใจความหมายของ พระดำรัสที่พระองค์ตรัส กับ เขา
เลย 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่
ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย 8 บรรดาผู้ที่มาก่อน
เรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเขา 9 เรา
เป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะ
เข้าออก แล้วจะพบอาหาร 10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลัก
และฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต
และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยง
ที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ 12 แต่ผู้ที่รับจ้าง
มิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็น
สุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะ
ไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป 13 ผู้ที่รับจ้าง
นั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย 14 เรา

เป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเรา ก็รู้จักเรา ¹⁵ เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ¹⁷ ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญญัติที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” ¹⁹ พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไหม” ²¹ พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ”

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

²² ขณะ นั้น เป็น เทศกาล เลี้ยง ฉลอง พระ วิหาร ที่กรุง เยรูซาเล็ม และเป็น ฤดูหนาว ²³ พระเยซูทรง ดำเนิน อยู่ใน พระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน ²⁴ แล้วพวกยิวก็พากันมา ห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า “จะทำให้เราสงสัย นานสัก เท่าใด ถ้าท่าน เป็น พระ คริสต์ก็จง บอก เรา ให้ ชัด แจ่มเถิด” ²⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอก ท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำใน พระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา ²⁶ แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่ เรา ได้ บอก ท่าน แล้ว ²⁷ แกะ ของ เรา ย่อม ฟัง เสียง ของ เรา และเรารู้จัก แกะ เหล่า นั้น และ แกะ นั้น ตาม เรา ²⁸ เรา ให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และ

จะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ ²⁹ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ ³⁰ เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ³¹ พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้น มาอีก จะขว้างพระองค์ให้ตาย ³² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า” ³³ พวกเขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” ³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือ ว่า ‘เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ’” ³⁵ ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวณะของพระเจ้าว่า เป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคำมิได้ ³⁶ ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ ³⁷ ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย ³⁸ แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” ³⁹ พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

⁴⁰ พระองค์เสด็จไปฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไป ถึง สถานที่ที่ยอห์น ให้ บัพ ติศ มา เป็นครั้งแรก และ

พระองค์ ทรง พัก อยู่ที่ นั้น ⁴¹ คน เป็นอัน มาก พา กัน มาหา พระองค์ และกล่าว ว่า “ยอห์น มิ ได้ ทำ การ อัจฉรย์ ไตๆ เลย แต่ ทุก สิ่ง ซึ่ง ยอห์น ได้ กล่าว ถึง ท่าน ผู้ นี้ เป็น ความ จริง” ⁴² และ มี คน หลาย คน ที่ นั้น ได้ เชื่อ ใน พระองค์

11

ลาซารัส ได้ พ้น ขึ้น มา จาก ความ ตาย

¹ มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ลาซา รัส กำลัง ป่วย อยู่ที่ หมู่ บ้าน เบธานี ซึ่งเป็น เมือง ที่ มารีย์ และ มารธา พี่สาว ของ เธอ อยู่ นั้น ² (มารีย์ ผู้ นี้ คือ หญิง ที่ เอา น้ำมัน หอม ชโลม องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ เอา ผม ของ เธอ เช็ด พระบาท ของ พระองค์ ลาซารัส น้อง ชาย ของ เธอ กำลัง ป่วย อยู่) ³ ดังนั้น พี่สาว ทั้ง สอง นั้น จึง ให้ คน ไป เผ่า พระองค์ ทูล ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ดุ เกิด ผู้ ที่ พระองค์ ทรง รัก นั้น กำลัง ป่วย อยู่” ⁴ เมื่อ พระ เยชู ทรง ได้ ยิน แล้ว ก็ ตรัส ว่า “โรค นั้น จะ ไม่ ถึง ตาย แต่ เกิด ขึ้น เพื่อ เชิดชู พระ เกียรติ ของ พระ เจ้า เพื่อ พระ บุตร ของ พระ เจ้า จะ ได้ รับ เกียรติ เพราะ โรค นั้น” ⁵ พระ เยชู ทรง รัก มารธา และ น้องสาว ของ เธอ และ ลาซารัส ⁶ ดังนั้น ครั้น พระองค์ ทรง ได้ ยิน ว่า ลาซารัส ป่วย อยู่ พระองค์ ยัง ทรง พัก อยู่ ที่ ที่ พระองค์ ทรง อยู่ นั้น อีก สอง วัน ⁷ หลังจากนั้น พระองค์ ก็ ตรัส กับ พวก สาว กว่า “ให้ เรา เข้า ไป ใน แคว้น ยูเดีย กัน อีก เกิด” ⁸ พวก สาว ก ทูล พระองค์ ว่า “พระ อาจารย์ เจ้า ข้า เมื่อ เร็วๆ นี้ พวก ยิว หา โอกาส เอา หิน ขว้าง พระองค์ ให้ ตาย แล้ว พระองค์ ยัง จะ เสด็จ ไป ที่ นั้น อีก หรือ” ⁹ พระ เยชู ตรัส ตอบ ว่า “วัน หนึ่ง มี สิบ สอง ชั่วโมง มิใช่ หรือ ถ้า ผู้ ไต เดิน ใน ตอน กลาง วัน เขาก็ จะ ไม่ สะดุด เพราะ เขา เห็น ความ สว่าง ของ โลก นี้ ¹⁰ แต่ ถ้า ผู้ ไต เดิน ใน ตอน กลาง ค่ำ เขาก็ จะ สะดุด เพราะ ไม่ มี ความ สว่าง

ในตัวเขา” ¹¹ พระองค์ตรัสตั้ง นั้น แล้ว จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น” ¹² พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี” ¹³ แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน ¹⁴ ฉะนั้น พระเยซู จึง ตรัส กับ เขา ตรงๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว ¹⁵ เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขา กันเถิด” ¹⁶ โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” ¹⁷ ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว ¹⁸ หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร ¹⁹ พวกยิวหลายคนได้มาหามารธา และมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอ เรื่องน้องชายของเธอ ²⁰ ครั้นมารธาารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน ²¹ มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย ²² แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทรงทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์” ²³ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก” ²⁴ มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” ²⁵ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก ²⁶ และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” ²⁷ มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์

เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็น พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก”²⁸ เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไป และเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”²⁹ เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์³⁰ ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่ง มารธา พบพระองค์นั้น³¹ พวกยิวที่อยู่กับ มารีย์ ใน เรือน และกำลังปลอมโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไป ร้องให้ที่อุโมงค์”³² ครั้น มารีย์ มา ถึงที่ ซึ่ง พระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชาย ของ ข้าพระองค์ คงไม่ตาย”³³ ฉะนั้น เมื่อ พระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องให้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องให้ด้วย พระองค์ก็ทรง คร่ำครวญ ร้อนพระทัย และทรงเป็นทุกข์³⁴ และตรัสถามว่า **“พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน”** เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมา ดูเถิด”³⁵ พระเยซูทรงพระกัมน์แสง³⁶ พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร”³⁷ และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

³⁸ พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพ นั้น เป็น ถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้³⁹ พระเยซูตรัสว่า **“จง เอา ศิลา ออก เสีย”** มารธา พี่สาว ของ ผู้ตาย จึง ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขตายมาสี่วันแล้ว”⁴⁰ พระ

เยซูตรัส กับ เธอ ว่า “เรา บอก เจ้า แล้ว มิใช่หรือ ว่า ถ้า เจ้า เชื่อ เจ้า ก็ จะ ได้ เห็น สง่า ราศี ของ พระเจ้า” ⁴¹ พวกเขา จึง เอา ศิลา ออก เสี่ยง จาก ที่ ซึ่ง ผู้ ตาย วาง อยู่ นั้น พระ เยชู ทรง แหงน พระ พักตร์ ขึ้น ตรัส ว่า “ข้า แต่ พระ บิดา ข้า พระ องค์ ขอบ พระ คุณ พระ องค์ ที่ พระ องค์ ทรง โปรด ฟัง ข้า พระ องค์ ⁴² ข้า พระ องค์ ทราบ ว่า พระ องค์ ทรง ฟัง ข้า พระ องค์ อยู่ เสมอ แต่ ที่ ข้า พระ องค์ กล่าว อย่าง นี้ ก็ เพราะ เห็น แก่ ประชาชน ที่ ยืน อยู่ ที่ นี้ เพื่อ เขา จะ ได้ เชื่อ ว่า พระ องค์ ทรง ใช้ ข้า พระ องค์ มา ” ⁴³ เมื่อ พระ องค์ ตรัส ดัง นั้น แล้ว จึง เปล่ง พระ สุธรรมา เสี่ยง ตรัส ว่า “ลาซารัส เอ๋ย จง ออก มา เกิด” ⁴⁴ ผู้ ตาย นั้น ก็ ออก มา มี ผ้า พัน ศพ พัน มือ และ เท้า และ ที่ หน้า ก็ มี ผ้า พัน อยู่ ด้วย พระ เยชู ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “จง แก่ แล้ว ปล่อย เขา ไป เกิด” ⁴⁵ ดังนั้น พวก ยิว หลาย คน ที่ มา หา มารีย์ และ ได้ เห็น การ กระ ทำ ของ พระ เยชู ก็ เชื่อ ใน พระ องค์ ⁴⁶ แต่ พวก เขา บาง คน ไป หา พวก ฟาริสี และ เล่า เหตุการณ์ ที่ พระ เยชู ได้ ทรง กระ ทำ ให้ ฟัง

พวก บุโรหิต ใหญ่ กับ พวก ฟาริสี หา โอกาส ที่ จะฆ่า พระ เยชู เสี่ยง

⁴⁷ ฉะนั้น พวก บุโรหิต ใหญ่ และ พวก ฟาริสี ก็ เรียก ประชุม สมาชิก สภา แล้ว ว่า “เรา จะ ทำ อย่าง ไร กัน เพราะ ว่า ชาย ผู้ นี้ ทำ การ อัศจรรย์ หลาย ประการ ⁴⁸ ถ้า เรา ปล่อย เขา ไว้อย่าง นี้ คน ทั้ง ปวง จะ เชื่อ ถือ เขา แล้ว พวก โรม ก็ จะ มาริบ เอา ทั้ง ที่ และ ชนชาติ ของ เรา ไป” ⁴⁹ แต่ คน หนึ่ง ใน พวก เขา ชื่อ คอซยา ฟาส เป็น มหาบุโรหิต ประจำ การ ใน ปี นั้น กล่าว แก่ เขา ทั้ง หลาย ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย มิ รู้ อะไร เสี่ยง เลย ⁵⁰ และ มิ พิจารณา ด้วย ว่า จะ เป็น ประโยชน์ แก่ เรา ทั้ง หลาย ถ้า จะ ให้ คน ตาย เสี่ยง คน หนึ่ง เพื่อ ประชาชน แทน ที่ จะ ให้ คน ทั้ง ชาติ ต้อง พิณาศ” ⁵¹ เขามี ได้ กล่าว อย่าง นั้น ตาม ใจ ชอบ แต่ เพราะ ว่า

เขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น⁵² และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน⁵³ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย⁵⁴ เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดารถึง เมืองหนึ่ง ชื่อ เอ ฟรา อิม และทรงพัก อยู่ที่นั่นกับ พวกสาวก ของ พระองค์⁵⁵ ขณะ นั้น ใกล้ จะ ถึง เทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมาก ได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว⁵⁶ เขาทั้งหลายจึงแสวงหา พระเยซู และเมื่อ เขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ”⁵⁷ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

¹ แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย ² ที่นั่น เขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธา ก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์³ มารีย์จึงเอาน้ำมันหอม นาระดาบาริสูที้หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพง มากมาขโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ด

พระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น
 4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตร
 ชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า 5 “เหตุไฉน
 จึงไม่ขายน้ำมันนั้น เป็นเงิน สัก สาม ร้อย เดนาริอัน แล้ว
 แจกให้แก่คนจน ” 6 เขา พูดอย่างนั้นมิใช่เพราะ เขา เอาใจ
 ใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยก
 ออกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น 7 พระเยซูจึงตรัสว่า “ช่างเขาเถิด
 เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา 8 เพราะว่ามี
 คนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป”
 9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมา
 ฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะเห็น แก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยาก
 เห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย
 10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย
 11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออก
 จากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้น
 ได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม 13 เขาก็พากัน
 ถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “โฮ
 ชันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้
 เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ”
 14 และ เมื่อ พระเยซู ทรง พบ ลูก ลา ตั้ว หนึ่ง จึง ทรง ลา นั้น
 เหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า 15 ‘ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัว
 เลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา’ 16 ที่แรกพวก
 สาวก ของ พระองค์ไม่เข้าใจ ในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อ

พระเยซู ทรง รับ สง่า ราศี แล้ว เขา จึง ระลึก ได้ว่า มีคำ เช่น นั้น เขียน ไว้กล่าว ถึง พระองค์ และ คน ทั้ง หลาย ได้ กระทำ อย่าง นั้น ถวาย พระองค์ ¹⁷ เหตุ ฉะนั้น คน ทั้ง ปวง ซึ่ง ได้ อยู่ กับ พระองค์ เมื่อ พระองค์ ได้ ทรง เรียก ลาซา รุส ให้ ออก มา จาก อุโมงค์ ผังศพ และ ทรง ให้ เขา พ้น ขึ้น มา จาก ความ ตาย ก็ เป็น พยาน ใน สิ่ง เหล่า นี้ ¹⁸ เหตุ ที่ ประชาชน พากัน ไป หา พระองค์ ก็ เพราะ เขา ได้ ยิน ว่า พระองค์ ทรง กระทำ การ อัจฉร ย์ นั้น ¹⁹ พวก ฟา ริ สีย์ จึง พุด กัน ว่า “ท่าน เห็น ใหม่ ว่า ท่าน ทำ อะไร ไม่ได้ เลย ดูเถิด โลก ตาม เขา ไป หมด แล้ว”

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

²⁰ ใน หมู่ คน ทั้ง หลาย ที่ ขึ้น ไป นมัสการ ใน เทศกาล เลี้ยง นั้น มี พวก กรีก บ้าง ²¹ พวก กรีก นั้น จึง ไป หา ฟิ ลิป ซึ่ง มา จาก หมู่ บ้าน เบธไซดา ใน แคว้น กาลิ ลี และ พุด กับ ท่าน ว่า “ท่าน เจ้า ข้า พวก ข้า พเจ้า ใคร จะ เห็น พระเยซู” ²² ฟิ ลิป จึง ไป บอก อันดรูว์ และ อันดรูว์ กับ ฟิ ลิป จึง ไป ทูล พระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

²³ และ พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “ถึง เวลา แล้ว ที่ บุตร มนุษย์ จะ ได้ รับ สง่า ราศี ²⁴ เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า ถ้า เมล็ด ข้าว ไม่ได้ ตก ลง ไป ใน ดิน และ เปื่อย เน่า ไป ก็ จะ อยู่ เป็น เมล็ด เดียว แต่ ถ้า เปื่อย เน่า ไป แล้ว ก็ จะ งอก ขึ้น เกิด ผล มาก ²⁵ ผู้ใด ที่ รัก ชีวิต ของ ตน ก็ ต้อง เสีย ชีวิต และ ผู้ที่ ชัง ชีวิต ของ ตน ใน โลก นี้ ก็ จะ รักษา ชีวิต นั้น ไว้ นั ร์ ²⁶ ถ้า ผู้ใด จะ ปรน นิบัติ เรา ให้ ผู้ นั้น ตาม เรา มา และ เรา อยู่ ที่ ไหน ผู้ ปรน นิบัติ เรา จะ อยู่ ที่ นั้น ด้วย ถ้า ผู้ใด ปรน นิบัติ เรา พระบิดา ของ เรา ก็ จะ ทรง ประทาน เกียรติ แก่ ผู้ นั้น

²⁷ บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้' อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ ²⁸ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก" ²⁹ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า "ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์" ³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลายไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย ³² และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา" ³³ พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร ³⁴ คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า" ³⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมี ความสว่าง อยู่ก็จง เดิน ไปเถิด เกรงว่า ความมืด จะตาม มาทันท่าน ผู้ที่เดิน อยู่ใน ความมืด ย่อม ไม่รู้ว่า ตน ไป ทาง ไหน ³⁶ เมื่อท่าน ทั้งหลาย มีความสว่าง ก็จง เชื่อ ใน ความสว่าง นั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้น แล้วก็เสด็จ จาก ไป และ ช้อน พระองค์ให้พ้น จาก พวก เขา ³⁷ ถึง แม้ ว่า พระองค์ ได้ ทรง กระทำ การ อัจฉริยะ หลาย ประการ ที่ เดียว ต่อ หน้า เขา เขา ทั้ง หลาย ก็ ยัง ไม่ เชื่อ ใน พระองค์ ³⁸ เพื่อ คำ ของ อิสยาห์ ศาสดา พยากรณ์ จะ สำ เร็จ ซึ่ง ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่า ได้ เชื่อ สิ่ง ที่ เขา ได้ ยิน จาก เรา

ทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด' ³⁹ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า ⁴⁰ 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย' ⁴¹ อิสยาห์กล่าว ดังนี้ เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ ⁴² อย่างไม่ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ⁴³ เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์ มากกว่า การสรรเสริญของพระเจ้า ⁴⁴ พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁶ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้ อยู่ในความมืด ⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยิน ถ้อยคำของเรา และไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มา เพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด ⁴⁸ ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ⁴⁹ เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา ⁵⁰ เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็มุ่งตามตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

13

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

¹ ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้พอใจยูดา สอิส คาริ โอท บุตรชายของซีโมนให้ทรยศพระองค์ ³ พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า ⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ ⁵ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ ⁶ แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ” ⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ”** ⁸ เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้วท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”** ⁹ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย” ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”** ¹¹ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **“ท่าน**

ทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”¹² เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีก ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลาย เข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ¹³ ท่านทั้งหลาย เรียกเราว่า พระอาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น¹⁴ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย¹⁵ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน¹⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้¹⁷ ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตามท่านก็เป็นสุข¹⁸ เรา มิได้พูดถึง พวกท่าน สิ้นทุกคน เรา รู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับ ประทานอาหาร กับเรา ได้ยกสันต์ต่อเรา’¹⁹ เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น²⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

พระเยซูพยากรณ์ถึงการ ทรมานพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

²¹ เมื่อพระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”²² เหล่าสาวกจึง มองหน้า กัน และ สงสัย ว่า คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้น คือผู้ใด²³ มีสาวกคนหนึ่ง ที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของ พระเยซู²⁴ ซีโมนเปโตร จึง ทำไม้ ทำมือ ให้เขา ทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด²⁵ ขณะ

ที่ยัง เอนกาย อยู่ที่พระทรวง ของ พระเยซู สาวก คน นั้นก็ ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร” ²⁶ พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้ว ยื่นให้” และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรง ยื่นให้แก่ยูดา สอิส คาริโอบบุตรชายซีโมน ²⁷ เมื่อยูดา สรับ ประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึง ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด” ²⁸ ไม่มีผู้ใด ในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์ จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น ²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดา สถือถูง เงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการ สำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ ทานแก่คนจนบ้าง ³⁰ ดังนั้นเมื่อยูดา สรับประทานอาหารขึ้น นั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน ³¹ เมื่อ เขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้ รับ เกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ ³² ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรง ประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะ ทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ ³³ ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้ง หลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับ พวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้น เจ้าทั้ง หลายไปไม่ได้’ ³⁴ เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย คือ ให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ³⁵ ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกัน และกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็น สาวกของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35;

มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

³⁶ ซีโมน เปโตร ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป**” ³⁷ เปโตรทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใด ข้าพระองค์ จึง ตาม พระองค์ ไป เดี่ยว นี้ไม่ ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์” ³⁸ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**”

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 ธส 4:14-17)

¹ “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จง เชื่อ ใน เรา ด้วย ² ใน พระ นิเวศ ของ พระ บิดา เรา มีคุณหาสน์หลายแห่ง ถ้า ไม่มีเรา คง ได้บอกท่าน แล้ว เรา ไป จัด เตรียม ที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ³ และ ถ้า เรา ไป จัด เตรียม ที่ไว้สำหรับท่าน แล้ว เรา จะ กลับ มา อีกรับท่าน ไปอยู่ กับ เรา เพื่อว่า เรา อยู่ ที่ไหน ท่านทั้งหลาย จะ อยู่ ที่นั่น ด้วย ⁴ ท่าน ทราบ ว่า เรา จะ ไป ที่ไหน และ ท่าน ก็ รู้จัก ทาง นั้น” ⁵ โธมัส ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบ ว่า พระองค์ จะ เสด็จ ไป ที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” ⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา**

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” 8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ” 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’ 10 ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำ กิจการที่ พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา จะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่มิฉะนั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา 13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น 15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์ จะทรง ประทานผู้ ปลอบ ประโลม ใจ อีก ผู้หนึ่ง ให้แก่ท่าน เพื่อ พระองค์ จะได้อยู่กับท่านตลอดไป 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง

ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน ¹⁸ เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน ¹⁹ อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย ²⁰ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน ²¹ ผู้ใดที่มีบัญญัติของเรา และรักษา บัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดง ตัว ของ เรา เอง ให้ ปรากฏ แก่เขา ”

²² ยูดาส มิใช่ฮิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์ จึง จะ สำแดง พระองค์ แก่พวก ข้า พระองค์ และจะไม่ทรงสำแดงแก่โลก” ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษา คำ ของ เรา และพระบิดาของเรา จะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา ²⁴ ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษา คำ ของ เรา และ คำ ซึ่ง ท่าน ได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดา ผู้ทรงใช้เรามา ²⁵ เราได้กล่าว คำ เหล่านี้ แก่ท่าน ทั้ง หลาย เมื่อ เรา ยัง อยู่ กับ ท่าน ²⁶ แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้เชื่อ

²⁷ เรา มอบ สันติสุข ไว้ให้แก่ท่าน แล้ว สันติสุข ของ เรา

ที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่างกลัวเลย ²⁸ ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา ²⁹ และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ ³⁰ แต่ขึ้นไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา ³¹ แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

¹ “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา ² กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ³ ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว ด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน ⁴ จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น ⁵ เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้ไม่ได้เลย ⁶ ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไปและเขารวบรวมนำทิ้งในไฟเผาเสีย ⁷ ถ้าท่านทั้งหลายเข้า

สนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่าน प्रารรณา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือ เมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 นี่คือนิสัยที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่นายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าคุณสิ่งที่เราได้ยื่นจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลกโลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาช่มเหงเรา เขาก็จะช่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษา คำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่ง ที่ เขา จะ กระทำ แก่ พวก ท่าน นั้นก็ เพราะ นาม ของ เรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัว ใน เรื่อง บาป ของ เขา 23 ผู้ที่เกลียดชัง เราก็เกลียดชัง พระบิดา ของ เรา ด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลาง พวก เขา เรามิได้กระทำการ ซึ่ง ไม่มีผู้อื่น ได้ กระทำ เลย พวก เขาก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา 25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาก็จะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดา มาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

16

คำสัญญาแห่งการถูกช่มเหงของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

1 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ 2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3 เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’ 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

7 อย่างไรก็ตาม เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ 13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง

แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น ¹⁴ พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ¹⁵ ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าว ว่า พระวิญญูญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรง ปลอบ ใจ เหล่า สาวก เกี่ยว กับ การ ลึนพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

¹⁶ อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีก หน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา” ¹⁷ สาวก บางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อย ท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่า นี้หมายความว่าอะไร” ¹⁸ เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบ ว่า สิ่ง ที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร” ¹⁹ พระเยซูทรงทราบ ว่า เขาอยาก ทูลถาม พระองค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ท่าน ทั้ง หลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีก หน่อยท่าน ก็จะ ไม่เห็น เรา และ ต่อ ไป อีก หน่อยท่าน ก็ จะ เห็นเรา’ ²⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะ ร้องไห้ และ คร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่าน ทั้ง หลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็น ความ ชื่นชมยินดี ²¹ เมื่อ ผู้หญิง กำลัง จะ คลอด บุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตร แล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความ ชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก ²² ฉะนั้นใดก็ดีขณะนี้ท่าน

ทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดขวางขิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ ²³ ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสั่งใดจากพระบิดา ในนามของเรา พระองค์จะทรงประทาน สิ่งนั้นให้แก่ท่าน ²⁴ แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสั่งใด ในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม ²⁵ เราพูดเรื่องนี้ กับท่าน เป็น คำอุปมา แต่วันหนึ่ง เราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง ²⁶ ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน ²⁷ เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า ²⁸ เรามาจากพระบิดา และได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก” ²⁹ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา ³⁰ เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่แล้ว พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใด จะทูลถามพระองค์อีกด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า” ³¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้ว หรือ ³² ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา ³³ เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

17

การอธิษฐานอย่างมหาบุโรหิตของพระเยซู

¹ พระเยซูตรัสดัง นั้น แล้ว พระองค์ก็ทรง แหงน พระพักตร์ ขึ้น ดู ฟา และ ตรัสว่า “พระ บิดา เจ้าข้า ถึง เวลา แล้ว ขอทรง โปรด ให้ พระ บุตร ของ พระองค์ ได้รับ เกียรติ เพื่อ พระ บุตร จะ ได้ ถวาย เกียรติแด่พระองค์ ² ดัง ที่พระองค์ได้ทรง โปรด ให้ พระ บุตรมี อำนาจ เหนือ เนื้อหนัง ทั้ง สิ้น เพื่อ ให้พระ บุตร ประทาน ชีวิตนิรันดร์แก่คน ทั้งปวงที่พระองค์ทรง มอบ แก่พระบุตรนั้น ³ และนี่แหละ คือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้า เทียง แท้องค์เดียว และ รู้จัก พระ เยชูคริสต์ที่พระองค์ทรง ใช้มา ⁴ ข้าพระองค์ได้ถวาย เกียรติแด่พระองค์ใน โลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ กระทำนั้นสำเร็จแล้ว ⁵ บัดนี้ โอ พระบิดา เจ้าข้า ขอทรง โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือ เกียรติ ซึ่ง ข้า พระองค์ได้มีร่วม กับ พระองค์ก่อน ที่โลก นี้มีมา ⁶ ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คน ทั้ง หลาย ที่พระองค์ได้ประทาน ให้แก่ข้า พระองค์ จาก มวล มนุษย์โลก คน เหล่า นั้น เป็น ของ พระองค์แล้ว และ พระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษา พระดำรัสของพระองค์แล้ว ⁷ บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่ง ที่พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ นั้น มา จาก พระองค์ ⁸ เพราะ ว่า พระ ดำรัส ที่พระองค์ตรัส ประทาน ให้แก่ข้า พระองค์นั้น ข้า พระองค์ได้ให้เขา แล้ว และ เขา ได้ รับ ไว้ และเขารู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรง ใช้ ข้า พระองค์มา ⁹ ข้า พระองค์ อธิษฐาน เพื่อ เขา ข้า พระองค์มิได้อธิษฐาน เพื่อ โลก แต่เพื่อ คน เ

เหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ เพราะว่า เขา เป็น ของ พระองค์ ¹⁰ ทุกสิ่ง ซึ่งเป็น ของ ข้า พระองค์ก็เป็น ของ พระองค์ และทุกสิ่ง ซึ่งเป็น ของ พระองค์ก็เป็น ของ ข้า พระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น ¹¹ บัดนี้ข้า พระองค์ จะ ไม่อยู่ใน โลก นี้อีก แต่พวก เขา ยัง อยู่ใน โลก นี้ และ ข้า พระองค์ กำลัง จะ ไป หา พระองค์ ข้า แต่ พระ บิดา ผู้บริสุทธิ์ ขอ พระองค์ ทรง โปรด พิทักษ์รักษา บรรดา ผู้ที่พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ไว้โดย พระนาม ของ พระองค์ เพื่อ เขา จะ เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน เหมือน ดัง ข้า พระองค์ กับ พระองค์ ¹² เมื่อ ข้า พระองค์ ยัง อยู่กับ คน เหล่า นั้น ใน โลก นี้ ข้า พระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษา พวก เขา ไว้โดย พระนาม ของ พระองค์ ผู้ซึ่ง พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ได้ปกป้อง เขา ไว้ และ ไม่มีผู้หนึ่ง ผู้ใด เสียไป นอกจาก ลูก ของ ความ พินาศ เพื่อ พระ คัมภีร์ จะสำเร็จ ¹³ และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และ ข้า พระองค์กล่าว ถึง สิ่ง เหล่า นี้ ใน โลก เพื่อ เขา จะ ได้ รับ ความ ชื่นชม ยินดี ของ ข้า พระองค์ อย่าง เต็ม เปี่ยม ¹⁴ ข้า พระองค์ได้มอบ พระ คำรัส ของ พระองค์ให้แก่เขา แล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชัง เขา เพราะเขา ไม่ใช่ของ โลก เหมือน ดัง ที่ ข้า พระองค์ไม่ใช่ของ โลก ¹⁵ ข้า พระองค์ไม่ ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจาก โลก แต่ขอปกป้องเขา ไว้ให้พ้น จาก ความ ชั่วร้าย ¹⁶ เขา ไม่ใช่ของ โลก เหมือน ดัง ที่ ข้า พระองค์ไม่ใช่ของ โลก ¹⁷ ขอ ทรง โปรด ชำระ เขา ให้บริสุทธิ์ด้วย ความ จริง ของ พระองค์ พระ วาจนะ ของ พระองค์ เป็น ความ จริง ¹⁸ พระองค์ทรง ใช้ ข้า พระองค์ มาในโลกรัตนใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกนั้น ¹⁹ ข้า พระองค์ ถวาย ตัว ของ ข้า พระองค์ เพราะ เห็น แก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยกัน ²⁰ ข้า พระองค์มีได้อิฐฐาน เพื่อ คน เหล่า นี้ พวก เดียว

แต่เพื่อ คน ทั้ง ปวง ที่ จะ เชื่อ ใน ข้า พระองค์ เพราะ ถ้อยคำ ของเขา ²¹ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดัง ที่พระองค์คือ พระ บิดา ทรง สถิต ใน ข้า พระองค์ และ ข้า พระองค์ ใน พระองค์ เพื่อให้เขา เป็นอัน หนึ่งอัน เดียว วกันกับ พระองค์ และ กับ ข้า พระองค์ด้วย เพื่อ โลก จะ ได้ เชื่อ ว่า พระองค์ ทรง ใช้ ข้า พระองค์มา ²² เกียรติซึ่ง พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ได้มอบ ให้แก่เขา เพื่อ เขา จะ ได้เป็น อัน หนึ่ง อัน เดียวกัน ดัง ที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ²³ ข้า พระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อ เขา ทั้ง หลาย จะ ได้ เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน อย่าง สมบูรณ์ และ เพื่อ โลก จะ ได้รู้ว่า พระองค์ ทรง ใช้ ข้า พระองค์มา และ พระองค์ ทรง รัก เขา เหมือน ดัง ที่พระองค์ทรง รัก ข้า พระองค์ ²⁴ พระบิดาเจ้าข้า ข้า พระองค์ ปรารถนา ให้คน เหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทาน ให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้า พระองค์ ใน ที่ ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้น ด้วย เพื่อ เขา จะ ได้เห็น สง่า ราคี ของ ข้า พระองค์ ซึ่ง พระองค์ได้ประทาน แก่ ข้า พระองค์ เพราะพระองค์ ทรง รักข้า พระองค์ก่อนที่จะทรง สร้างโลก ²⁵ โอ ข้า แต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จัก พระองค์ แต่ข้า พระองค์รู้จัก พระองค์ และ คน เหล่านี้รู้ว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา ²⁶ ข้าพระองค์ได้ประกาศ ให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขา รู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ใน เขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

18

พระเยซูในสวนเกทเสมนี ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม
(มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือไฟ และเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร” 5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” 8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว” 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรทิต ถูกหุข่างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ตีม ถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

¹² พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิว จึงจับพระเยซูมัดไว้ ¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำ การ ในปีนั้น ¹⁴ คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำ พวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตร ปฏิเสธ พระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

¹⁵ ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไป และพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป ¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น” ¹⁸ พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

¹⁹ มหาปุโรหิต จึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ ²⁰ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย ²¹ ท่านถามเราทำไมจึงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร” ²² เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูด

ว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม” ²⁴ อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ ²⁵ ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น” ²⁶ ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ” ²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไค้ก็ขึ้น

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

²⁸ เขา จึง ได้ พา พระ เยซู ออก ไป จาก คายา ฟาส ไป ยัง ศาล ปรีโทเรียม เป็น เวลา เช้า ตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปังสกาได้ ²⁹ ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” ³⁰ เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” ³¹ ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” ³² ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จซึ่ง พระ องค์ ตรัสว่า พระองค์จะทรง สิ้นพระชนม์อย่างไร ³³ ปีลาตจึงเข้าไปใน ศาล ปรีโทเรียม อีก และ เรียก พระ เยซู มา ทูล ถาม พระองค์ว่า “ท่าน เป็น กษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ” ³⁴ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพัง ท่านเอง หรือ หรือมี คน อื่น บอก ท่าน ถึง เรื่อง ของ

เรา” ³⁵ ปีลาต ทูล ตอบว่า “เรา เป็น ยิว หรือ คนชาติของ ท่าน เอง และ พวก บุโรหิต ใหญ่ ได้ มอบ ท่าน ไว้ กับ เรา ท่าน ทำ ผิด อะไร” ³⁶ พระ เยชูตรัส ตอบว่า “อาณาจักร ของ เรา มิ ได้ เป็น ของ โลก นี้ ถ้า อาณาจักร ของ เรา มา จาก โลก นี้ คน ของ เรา ก็ จะ ได้ ต่อสู้ ไม่ ให้ เรา ตก ใน เจ็อมมือ ของ พวก ยิว แต่ บัด นี้ อาณาจักร ของ เรา มิ ได้ มา จาก โลก นี้” ³⁷ ปีลาต จึง ทูล ถาม พระ องค์ ว่า “ถ้า เช่น นั้น ท่าน เป็น กษัตริย์ หรือ” พระ เยชูตรัส ตอบว่า “ท่าน พูด ว่า เรา เป็น กษัตริย์ เพราะ เหตุ นี้ เรา จึง เกิด มา และ เข้า มา ใน โลก เพื่อ เรา จะ เป็น พยาน ถึง ความ จริง คน ทั้ง ปวง ซึ่ง อยู่ ฝ่า ย ความ จริง ย่อม พัง เสี่ยง ของ เรา” ³⁸ ปีลาต ทูล ถาม พระ องค์ ว่า “ความ จริง คือ อะไร” เมื่อ ถาม ตั้ง นั้น แล้ว ท่าน ก็ ออก ไป หา พวก ยิว อีก และ บอก เขา ว่า “เรา ไม่ เห็น คน นั้น มีความ ผิด แม้ แต่ น้อย

พระ เยชู ถูก พิพากษา ว่า ผิด บา รบ บั ส ได้ รับ การ ปลด ปล่ ย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

³⁹ แต่ พวก ท่าน มี ธรรมเนียม ให้ เรา ปล่ ย คน หนึ่ง ให้ แก่ ท่าน ใน เท ศกาล ปี ส กา ฉะนั้น ท่าน จะ ให้ เรา ปล่ ย กษัตริย์ ของ พวก ยิว ให้ แก่ ท่าน หรือ” ⁴⁰ คน ทั้ง หลาย จึง ร้อง ขึ้น อีก ว่า “อย่า ปล่ ย คน นี้ แต่ จง ปล่ ย บา รบ บั ส” บา รบ บั ส นั้น เป็น โจ ร

19

พระ เยชู ได้ รับ การ สวม มง กุฎ หนาม

¹ ขณะ นั้น ปีลาต จึง ให้ เอา พระ เยชู ไป โย ยติ ² และ พวก ทหาร ก็ เอา หนาม สาน เป็น มง กุฎ สวม พระ ศี ยร ของ พระ องค์ และ ให้ พระ องค์ สวม เสื่อ สีม่วง ³ แล้ว ทูล ว่า “ท่าน กษัตริย์ ของ พวก ยิว ขอ ทรง พระ เจริญ” และ เขาก็ ตบ พระ องค์ ด้วย ฝ่า มือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพา คนนี้ ออกมา ให้ ท่าน ทั้ง หลาย เพื่อ ให้ ท่าน รู้ว่า เรา ไม่ เห็น ว่า เขามี ความ ผิด สิ่ง ไດ เลย” 5 พระเยซูจึงเสด็จออกมา ทรง มงกุฎ ทำ ด้วย หนาม และ ทรง เสือ สีม่วง และ ปีลาต กล่าว แก่ เขา ทั้ง หลาย ว่า “ดู คน นี้ ชี” 6 ฉะนั้น เมื่อ พวก ปุโรหิต ใหญ่ และ พวก เจ้า หน้า ที่ ได้ เห็น พระ องค์ เขา ทั้ง หลาย ร้อง อึง ว่า “ตริ้ง เขา เสี้ย ตริ้ง เขา เสี้ย” ปีลาต กล่าว แก่ เขา ว่า “พวก ท่าน เอา เขา ไป ตริ้ง เอง เถิด เพราะ เรา ไม่ เห็น ว่า เขามี ความ ผิด เลย” 7 พวก ยิว ตอบ ท่าน ว่า “พวก เรา มี กฎ หมาย และ ตาม กฎ หมาย นั้น เขา ควร จะ ตาย เพราะ เขา ได้ ตั้ง ตัว เป็น พระ บุตร ของ พระ เจ้า” 8 ฉะนั้น ครั้น ปีลาต ได้ ยิน ดั่ง นั้น ท่าน ก็ ตก โศก สลัว มาก ขึ้น 9 ท่าน เข้า ไป ใน ศาล ปรีทอเรีย มิอีก และ ทูล พระ เยซู ว่า “ท่าน มา จาก ไหน” แต่ พระ เยซู มิ ได้ ตรัส ตอบ ประการ ไດ 10 ปีลาต จึง ทูล พระ องค์ ว่า “ท่าน จะ ไม่ พูด กับ เรา หรือ ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า เรา มี อำนาจ ที่ จะ ตริ้ง ท่าน ที่ ทาง เชน และ มี อำนาจ ที่ จะ ปลอ ย ท่าน ได้” 11 พระ เยซู ตรัส ตอบ ว่า “ท่าน จะ มี อำนาจ เหนือ เรา ไม่ ได้ นอกจาก จะ ประทาน จาก เบื้อง บน ให้ แก่ ท่าน เหตุ ฉะนั้น ผู้ ที่ มอบ เรา ไว้ กับ ท่าน จึง มี ความ ผิด บาป มากกว่า ท่าน” 12 ตั้ง แต่ นั้น ไป ปีลาต ก็ หา โอกาส ที่ จะ ปลอ ย พระ องค์ แต่ พวก ยิว ร้อง อึง ว่า “ถ้า ท่าน ปลอ ย ชาย คน นี้ ท่าน ก็ ไม่ ใช่ มิตร ของ ซีซาร์ ผู้ ไດ ที่ ตั้ง ตัว เป็น กษัตริย์ ก็ พูด ต่อ สู้ ซีซาร์” 13 เมื่อ ปีลาต ได้ ยิน ดั่ง นั้น ท่าน จึง พา พระ เยซู ออก มา แล้ว นั่ง บัลลังก์ พิพากษา ณ ที่ เรียกว่า ลาน ปุศิลา ภาษา ฮีบรู เรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปีสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือ กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”
 15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึง กษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพา พระเยซูไป 17 และพระองค์ ทรง แบก กางเขน ของ พระองค์ ไป ยัง สถานที่ แห่ง หนึ่ง ซึ่ง เรียกว่า สถานที่กะหลก ศิระษะ ภาษาฮีบรู เรียกว่า กล โกอธา 18 ณ ที่นั้น เขา ตรึง พระองค์ไว้ที่กางเขน กับ คนอีกสองคน คนละข้าง และพระเยซูทรงอยู่กลาง 19 ปีลาตให้เขียนคำประกาศติดไว้บน กางเขน และคำประกาศนั้นว่า “เยซูชาว นาซา เร็ธ กษัตริย์ของ พวกยิว” 20 พวกยิว เป็นอัน มาก จึง ได้อ่าน คำประกาศนี้ เพราะที่ซึ่ง เขา ตรึง พระเยซู นั้น อยู่ใกล้กับ กรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’” 22 ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” 23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บน ตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้น เขา จึง พูดกันว่า “เราอย่า ฉีก แบ่งกัน เลย แต่ให้เรา จับ สลาก กัน จะ ได้รู้ว่า ใคร

จะ ได้” ทั้งนี้เพื่อ พระ คัมภีร์ จะ สำเร็จ ที่ว่า ‘เสื่อผ้า ของ ข้า พระองค์ เขา แบ่งปันกัน ส่วนเสื่อของข้าพระองค์นั้น เขาก็ จับสลากรัน’ พวกทหารจึง ได้กระทำดังนี้ ²⁵ ผู้ที่ยืนอยู่ข้าง ทางเขน ของ พระเยซู นั้น มีมารดาของ พระองค์ กับน้ำ สาว ของ พระองค์ มารีย์ ภรรยา ของ เคล โอปัส และมารีย์ ชาว มักดาลา ²⁶ ฉะนั้น เมื่อ พระเยซู ทอดพระเนตร เห็นมารดา ของ พระองค์ และ สาวก คน ที่พระองค์ ทรง รัก ยืน อยู่ใกล้ พระองค์ ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **“หญิงเอ๋ย จงดูบุตร ของ ท่าน เกิด”** ²⁷ แล้ว พระองค์ ตรัส กับ สาว ก คน นั้นว่า **“จงดูมารดาของท่านเกิด”** และตั้งแต่นั้นมา สาวกคน นั้นก็รับ นางมาอยู่ในบ้านของ ตน ²⁸ หลังจากนั้น พระเยซู ทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ จึง ตรัสว่า **“เรากระหายน้ำ”** ²⁹ มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววาง อยู่ ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบ ชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ ³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำ องุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า **“สำเร็จแล้ว”** และทรงก้ม พระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

³¹ เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทุบ ขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสียบ เพื่อไม่ให้ศพ ค้าง อยู่ที่ทางเขน ใน วัน สะบา โโต (เพราะ วัน สะบา โโต นั้น เป็นวันใหญ่) ³² ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบขาของคนที่หนึ่ง และขาของอีก คน หนึ่งที่ ถูก ตรึง อยู่ กับ พระองค์ ³³ แต่เมื่อ เขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขา จึงมิได้ทุบขาของพระองค์ ³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทง ที่ลิข่าง ของ พระองค์ และ โลหิตกับน้ำ ก็ ไหล ออ กมาทันที

35 คนนั้นที่เห็นก็ เป็นพยาน และ คำพยาน ของ เขาก็ เป็น ความจริง และ เขาก็รู้ว่า เขา พุด ความจริง เพื่อ ท่าน ทั้ง หลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์ จะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘พระอัฐิ ของ พระองค์ จะไม่ หัก ลัก ซี่เดียว’ 37 และมีข้อ พระคัมภีร์อีก ข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้ง หลาย จะมอง ดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

38 หลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเรีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบ กับ กฤษณาหนัก ประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าปูกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

1 วันแรก ของ สัปดาห์ เวลา เช้า มีด มารีย์ ชาว มัก ดา ลา มาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว

2 เธอจึงวิ่ง ไปหา ซีโมน เปโตร และสาวกอีก คนหนึ่งที่พระ

เยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ ไปไว้ที่ไหน” ³ เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น ⁴ เขาจึงวิ่งไป ทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงอุโมงค์ก่อน ⁵ เขาก็มองลง มองดูเห็นผ้าปูนางวาง อยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน ⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูนางวางอยู่ ⁷ และผ้าพัน พระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่าง หาก ⁸ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขา ได้เห็นและเชื่อ ⁹ เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระ คัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย ¹⁰ แล้ว สาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

¹¹ แต่ฝ่าย มา รีย์ยีนรี ่อง ให้อยู่นอก อุโมงค์ ขณะ ที่ร้องให้อยู่ เธอ ก้ม ลง มอง ดูที่อุโมงค์ ¹² และ ได้เห็น นทูต สวรรค์ สอง องค์ สวม เสื้อ ขาว นั่ง อยู่ ณ ที่ซึ่ง เขา วาง พระ ศพ พระเยซู องค์หนึ่งอยู่ เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่ เบื้องพระบาท ¹³ ทูต ทั้ง สอง พูดกับ มารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระ ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หัน กลับ มา และ เห็น พระเยซู ประทับ ยืน อยู่ แต่ไม่ทราบ ว่าเป็นองค์พระเยซู ¹⁵ พระเยซูตรัสถามเธอว่า **“หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด”** มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็น คนทำสวน จึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอา พระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และ

ดิฉันจะรับพระองค์ไป” ¹⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” มารี๋ยจึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์ ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ¹⁸ มารี๋ยมักดลาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้ว เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามา ประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และ ตรัส กับ เขา ว่า “สันติสุขของดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ²⁰ ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อ พวกสาวก เห็น องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี ²¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจง ดำรง อยู่ กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามา ฉะนั้น เรา ก็ใช้ท่านทั้งหลาย ไป ฉะนั้น” ²² ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” ²³ ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโธมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่าย โธมัส ที่ เขา เรียก กันว่า ดิดูมัส ซึ่งเป็น สาวก คนหนึ่ง ในสิบสองคนนั้น ไม่ได้ อยู่กับ พวก เขา เมื่อ พระเยซู เสด็จ มา 25 สาวก อื่นๆ จึง บอก โธมัส ว่า “เรา ได้ เห็น องค์ พระ ผู้เป็น เจ้า แล้ว” แต่ โธมัส ตอบ เขา เหล่า นั้น ว่า “ถ้า ข้า ไม่ เห็น รอย ตะปู ที่ พระ หัตถ์ ของ พระ องค์ และ ไม่ได้ เอา นิ้ว ของ ข้า แยก เข้า ไป ที่ รอย ตะปู นั้น และ ไม่ได้ เอา มือ ของ ข้า แยก เข้า ไป ที่ ลิข่าง ของ พระ องค์ แล้ว ข้า จะ ไม่ เชื่อ เลย” 26 ครั้น ล่วง ไป แปด วัน แล้ว เหล่า สาวก ของ พระ องค์ อยู่ ด้วย กัน ข้าง ใน อีก และ โธมัส ก็ อยู่ กับ พวก เขา ด้วย ประตูปิด แล้ว พระเยซู เสด็จ เข้า มา และ ประทับ ยืน อยู่ ท่า มกลาง เขา และ ตรัส ว่า “**สันติ สุข จง ดำรง อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย เกิด**” 27 แล้ว พระ องค์ ตรัส กับ โธมัส ว่า “**จง ยื่น นิ้ว มา ที่ นี้ และ ดู มือ ของ เรา จง ยื่น มือ ออก คล่า ที่ ลิข่าง ของ เรา อย่า ขาด ความ เชื่อ เลย แต่ จง เชื่อ เกิด**” 28 โธมัส ทูล ตอบ พระ องค์ ว่า “องค์ พระ ผู้เป็น เจ้า ของ ข้า พระ องค์ และ พระ เจ้า ของ ข้า พระ องค์” 29 พระเยซู ตรัส กับ เขา ว่า “**โธมัส เอ๋ย เพราะ ท่าน ได้ เห็น เรา ท่าน จึง เชื่อ ผู้ที่ไม่ เห็น เรา แต่ เชื่อ ก็ เป็น สุข**”

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

30 พระเยซู ได้ ทรง กระทำ หมาย สำคัญ อื่นๆ อีก หลาย ประการ ต่อ หน้า เหล่า สาวก ของ พระ องค์ ซึ่ง ไม่ได้ จด ไว้ ใน หนังสือ ม้วน นี้ 31 แต่ การ ที่ ได้ จด เหตุการณ์ เหล่า นี้ ไว้ ก็ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ เชื่อ ว่า พระเยซู ทรง เป็น พระคริสต์ พระ บุตร ของ พระ เจ้า และ เมื่อ มีความ เชื่อ แล้ว ท่าน ก็ จะมี ชีวิต โดย พระนาม ของ พระ องค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

¹ ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้ทรง สำแดง พระองค์แก่เหล่าสาวก อีก ครั้ง หนึ่ง ที่ ทะเลทิ เบเรียส และ พระองค์ ทรง สำแดง พระองค์อย่าง นี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โรมัส ที่ เรียกว่า ดิดูมัส และนาธานาเอล ชาวบ้านคานา แคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของ พระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ลัมเลว

³ ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลาย จึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือ ทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย ⁴ แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซู ประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่า เป็นพระเยซู

พระเยซูทรง ปรากฏ พระ องค์ และ ตรัสสั่ง เหล่า สาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

⁵ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **“ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือ เปล่า”** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **“ไม่มี”** ⁶ พระองค์ตรัสกับ เขาทั้งหลายว่า **“จงทอดอวนลงทางด้านขวา เรือเถิด แล้ว จะ ได้ ปลา บ้าง”** เขาจึง ทอด อวน ลง และได้ ปลา เป็นอัน มาก จนลากอวนขึ้น ไม่ได้ ⁷ สาวก คนที่พระเยซูทรงรักจึง บอกเปโตรว่า **“เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”** เมื่อซีโมนเปโตร ได้ ยินว่า เป็น องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า เขาก็ หยิบ เลือ่ คลุม ขาว ประมง ของ เขา มา สวมรัด ไว้ (เพราะเขา เปลือย เปล่าอยู่) แล้ว ก็ กระโดด ลง ทะเล ⁸ แต่สาวก อื่นๆ นั้น นั่ง เรือ เล็กๆ มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจาก

ฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) ⁹ เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบน และมีขนมปัง ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **“เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”** ¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

¹² พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **“เชิญมารับประทานอาหาร กันเถิด”** และใน พวก สาวก ไม่มีใคร กล้า ถาม พระองค์ว่า **“ท่าน คือ ผู้ใด”** เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ พระเยซูทรงเข้ามา หยิบ ขนมปัง แจกให้เขา และ ทรง หยิบ ปลา แจก ด้วย ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่ สาม ที่พระเยซูทรง ล้ำแดง พระองค์แกพวก สาวก ของ พระองค์ หลัง จากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

¹⁵ เมื่อ รับ ประทาน อาหาร เสร็จ แล้ว พระเยซู ตรัส กับ ซีโมนเปโตร ว่า **“ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรา มากกว่า พวก เหล่า นี้หรือ”** เขา ทูล ตอบ พระองค์ว่า **“ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ รัก พระองค์”** พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **“จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”** ¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า **“ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ”** เขา ทูล ตอบ พระองค์ว่า **“ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ รักพระองค์”** พระองค์ตรัสกับเขาว่า **“จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”** ¹⁷ พระองค์ตรัส กับ เขา ครั้งที่ สาม ว่า **“ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ”** เปโตรก็เป็น ทุกข์ใจ

ที่พระองค์ตรัสถามเขา ครึ่งที่สามว่า **“ท่านรักเราหรือ”** และเขาทูลพระองค์ว่า **“พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์”** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

18 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” 19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้น เพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า **“จงตามเรามาเถิด”** 20 เปโตร เหลียวหลัง เห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรัก ตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระองค์ เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า **“พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร”** 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้น จึงทูลถามพระเยซูว่า **“พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร”** 22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่กับเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”** 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า **“สาวกคนนั้นจะไม่ตาย”** แต่ตรัสว่า **“ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่กับเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”** 24 สาวกคนนั้นแหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียน

ยอห์น 21:25

79

ยอห์น 21:25

ไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม่หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่
พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a